

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Ο ΟΝΟΣ ΚΛΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ὁ διάσημος ἰατρός Ricord κατὰ τὴν πολυετή αὐτοῦ καθηγεσίαν δις μεταβαλὼν γνώμην περὶ ζητήματός τινος (ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν εἰδικότητά του), ἐδικαίωσε τὴν πικρινὴν ταύτην λέγων “Un homme sot est celui qui ne varie jamais,.” Ὁ ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. τυχὼν ἐν Παρισίοις ὅτε ἐλέγετο τοῦτο καὶ φοβούμενος μὴ καταταχθῆ μεταξὺ τῶν κουτῶν, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ὁ Ricord τοῦ συναγματικοῦ δικαίου.

Καθὼς ὅμως συμβαίνει ὁ μαθητὴς ὑπερηκόντισε τὸν διδάσκαλον. Δις μόνον ἐντὸς τριακονταετίας ἠλλαξε γνώμην ὁ Ricord, ὁ δὲ κ. Ὁν. Καθ. ἀλλάσσει τὰς γνώμας του ὡς τὰ ὑποκάμισα. Χθὲς μάλιστα παρατηρήσαντες αὐτὸν μετὰ προσοχῆς ἐπίσθημεν ὅτι τὴν γνώμην ἀλλάσσει συχνότερον τοῦ ὑποκαμίσου.

Κατὰ τοὺς γάλλους “Pierre qui roule n’amasse pas de mousse,,” ὑπερ σημαίνει ὅτι ὁ ἄστατος ἄνθρωπος δὲν προοδεύει. Τὴν σοφίαν ὅμως τῶν ἐθνῶν ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην ὁ πολύτροπος κ. Ὁν. Καθ. διότι ἀλλάσσει φρόνημα κατὰ τὰς περιστάσεις, κατώρθωσε νὰ πλουτήσῃ καὶ ν’ ἀνεγείρῃ γοτθικὸν πύργον, ὃν προτίθεται νὰ περιφράξῃ καὶ διὰ τάφρου πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν τῶν ἐκεῖ φυλασσομένων χειρογράφων καὶ ἄλλων του θησαυρῶν.

Μή τις ὅμως νομίσῃ ὅτι ἐπὶ βόδων πάντοτε ἀναπαυόμενος ἀπέκτησε πάντα ταῦτα ὁ Πρωτεύς τοῦ δικαίου. Πολυλοῦγε καὶ δεῖ ὅπως ὁ ἀπόστολος ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ “Τρίς ἐβραβδίσθη, ἀπαξ ἐλιθάσθη κτλ.,, οὕτω καὶ ὁ ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. δύνανται νὰ εἴπῃ “Πλειστάκις ἐσυρίχθη, ἐποδοκροτήθη, ἐξυλοκοπήθη,.,

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγκήσιος μίαν μόνην εἶχε Δουλινεάν καὶ μόνον ὑπὲρ ταύτης ἐξυλοκοπεῖτο ὁ ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. καθημερινῶς ἀλλάσσει Δουλινεάς καὶ ὑπὲρ πασῶν εἶναι ἔτοιμος νὰ φάγῃ ξύλον.

Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι ὁ Ricord τοῦ δικαίου, ὁ τὸσον πρόθυμος πᾶσαν γνώμην ν’ ἀσπασθῆ, δὲν ἔχει καὶ ἀντιπαθείας ἀπ’ ἐναντίας τρέφει ἄσπονδον μῖσος πρὸς τὴν

εὐπρέπειαν, τὴν λογικὴν, τὴν γραμματικὴν καὶ πρὸ πάντων τὴν γνώμην ἣν ὑπεστήριξε τὴν προτεραιάν.

Ἐν τῷ πλήθει τῶν ἰδεῶν, ὧν ὑπερμάχησε κατὰ καιροὺς ὁ ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. ὑπάρχουσι καί τινες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πρωτότυποι, ὥστε ἀπαγγέλλων αὐτὰς ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἀναπῆδᾷ ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν θαυμάζων ἀνακράζει “Τοῦτο, ὅσον ἡμεῖς ἴσμεν, οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν διέκρινε!,,

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ δμιλοῦντες περὶ τοῦ διδασκάλου τῶν ἔλεγον « Αὐτὸς ἔφα ». Ὁ ἀξιότιμος Ὁ. Κ. μὴ ἔχων τοιοῦτους θαυμαστὰς τῆς σοφίας του, ἀναπληροῖ αὐτοῦ ὁ ἴδιος λέγων « Ὡσπερ ἐν λόγοις καὶ ἐν ξυγγραφαῖς αὐτὸς ἔφη »

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Ἀσμοδαίου » νὰ πιστεύσωσιν ὅτι τὰς ἀνωτέρω δύο φράσεις δὲν ἐπρομηθεύθημεν ἐκ τινος μακαρονοπωλείου, ἀλλ’ αὐτολεξεί ἐκ « ξυγγραφῆς » τοῦ ἀξιότιμου Ὁν Καθ. ἐν ἧ τὸσον ἄφθονοι εἶναι αἱ τοιαῦται φράσεις, ὥστε δύνανται ἐξ αὐτῶν νὰ συμποσιάζωσιν ἐπὶ ἑξ μῆνας εἴκοσι τοῦλάχιστον *ναπολιτάνοι*.

Ὅπως πᾶσαν γνώμην εἶναι ἔτοιμος νὰ υἱοθετήσῃ, οὕτω καὶ οὐδὲν ἔργον νομίζει ἀνάξιον αὐτοῦ ὁ Ὁν. Καθ. Τὸ ὑπουργεῖον λαβὼν ἀνάγκην δημίου πρὸς σφαγιασμὸν ὀχλοῦ τινὸς ἄρθρου τοῦ συντάγματος, ἀδιστακτικῶς ἀπετάθη εἰς τὸν ἀξιότιμον Ὁν Καθ. ἵνα στήσῃ τὴν λαϊμητόμον. Εὐτυχῶς ὁ πέλεκυς τῆς μηχανῆς ὁμοίαζε τὴν κεφαλὴν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, δὲν ἔκοπτε καθόλου.

Ἐν Γαλλίᾳ, εἰς τοὺς στρατώνας τοῦ ἵππικοῦ, ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθος συνήθεια. Ὁσάκις ἄλογον, ὑπερβᾶν τὴν ἡλικίαν καθ’ ἣν ἔπρεπε πλέον νὰ γίνῃ λογικὸν, δὲν θέλει νὰ βαδίσῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, ἀλλ’ ἀσχημονεῖ λακτίζων πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν καὶ ἀντὶ ἵππου ἐπιμένει νὰ ἦναι αἰωνίως πῶλος, τοῦ τοιοῦτου σχίζεται τὸ αὐτίον καὶ ἔπειτα πωλεῖται τὸ ζῶον εἰς τοὺς καββαγωγεῖς ἢ τοὺς ἀλογοφάγους. Ἡ ἐγγχείρισις αὕτη καλεῖται *reforme*, δηλ. μετασχηματισμός. Ἀφοῦ κατώρθωσε τὸν τῆς βουλῆς, καιρὸς εἶναι, νομίζομεν, νὰ φροντίσῃ ἡ κυβέρνησις καὶ περὶ ἀντιστρόφου τινὸς μετασχηματισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπαλλάττουσα πλέον τοὺς δυστυχεῖς φοιτητὰς ἀπὸ τῶν κρότων τῆς « *κα.λ.λικε.λάδου ἔδρας* » ΘΕΟΤΟΓΜΠΗΣ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ θαλαμηγὸς διατελεῖ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς χθὲς ὑπὸ ἀτμῶν.

Ὁ κ. Μεσσηνέζης ἠκούσθη ἀνακράζων « Ἀλοίμονον εἰς τὸ βρωμακίτικον τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη εἰς Τσιφούτικον ».

Ὁ κ. Στάικος ἐπιθέτει καταπλάσματα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματος, ὅπου ἡ ράχις λαμβάνει ἄλλο ὄνομα.

Ἡ τιμὴ τοῦ πετρελαίου ἀνεβιβάσθη εἰς δρ. 9.75 ἢ ἐκά.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ὁ Σοῦττος ἐὼν ἔζη νῦν, εἰς φυλακὴν θὰ ἦτο,
 Ὁ Ὀρφανίδης βέβαια θὰ ἐξυλοκοπεῖτο,
 ἂν ἔγραφεν ὡς ἄλλοτε, ἂν ἔγραφ' ὡς Καρύδης,
 καὶ ἀπορῶ ὁ τῶν Καίρων ποῦ εἶνε Κανελλίδης.
 Ἄλλ' οὐδὲ Σοῦττος σήμερον, οὐδ' Ὀρφανίδης πλέον,
 οὐδέ τις ἐπικίνδυνος πληροῖ τὸν Ἀθηναῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ καλὸν ζυθοπωλεῖον,
 ἅς πνίγεται δ' ἅς λέγουσι, τὸ τῆς πατρίδος πλοῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος ἀγαπᾷ νὰ τρέχη ἐφ' ἀμάξης
 τῶν νόμων δ' ἅς κλονίζεται, ὡς λέγουσιν, ἡ τάξις.
 Ὁ Ἀθηναῖος γεύματα ἐπιθυμᾷ λουκούλλων,
 ἅς κύπτη δ' ὅπως λέγουσι τὸ Ἔθνος ἡμῶν δοῦλον.

Διότι πονηρὸς αὐτὸς, εἰς ὥραν ἐγεννήθη,
 καθ' ἣν κοιλία ἔγιναν καὶ στόμαχος τὰ στήθη,
 τὸ φρόνημά μας μετοχὴ, γαιάνθραξ ἡ ψυχὴ μας
 κ' ἡ ἀρετὴ ἔξυπόλητη γυρίζει δρόμους, ῥύμας,
 πλατείας, οἴκους καὶ ἀλλὰς, γυρίζει καὶ γυρίζει
 ἀντ' ὀβολοῦ ποδήματα κακῶν νὰ καθαρίζη.

Φωνάζουν, ὡς σφαζόμενοι οἱ πατριῶται χοῖροι,
 ὁ Ἀθηναῖος τὰς φωνάς, τοὺς ἔδυρμούς οἰκτεῖρει.
 Οὔτε τοῦ Νεολόγου μας ἄρθρον κἀνὸν τὸν τέρπει
 ὅπου ἐγείρεται φωνή, ἐκεῖ ψυχὴ τις ἔρπει.
 Εἰς κάθε βῆμα κα: ψυχὴν πατεῖς ἂν μὴ προφθάσῃ
 εἰς σπλάγχχνα γῆς νὰ βυθισθῇ καὶ Λαύριον ν' ἀρπάσῃ.
 Ἐκεῖ εἰς τὸν βαθὺν μυχὸν, ὡς ὄφιν ἐν χειμῶνι
 ζῆ τώρα μόνον ἡ ψυχὴ ἄλλοῦ ῥιγεῖ, παγόνει.

Καὶ διὰ τοῦτο ἄψυχος ἡ ἀρετὴ ναρκοῦται,
 ἐξηυτελίσθη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ οὔτε
 τὴν τέχνην ἔχει τοῦ κυφοῦ Ἀμουσιάδου ὅστις,
 κυφὸς βαδίζων ἔλαβε βραβεῖα, ὡς σοφὸς τις.
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔμειναν κενὰ τὰ θεωρεῖα
 ἐν τῇ Βουλῇ τὰ χαμηλά· διότι ἂν ὀρθία
 ἐκεῖ ὀργίλ' ἡ ἀρετὴ ζήτησῃ ν' ἀνακύψῃ,
 δὲν τὴν ἀφί' ἡ ὀροφῇ, καὶ τὴν ὀργὴν θὰ κρύψῃ.

Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ ἡσύχως νὰ καπνίζῃ
 νὰ μὴ τὸν μέλη ἡ Βουλὴ τί κάμνει, νὰ φροντίζῃ
 νὰ μάθῃ τὰ νεώτερα, ἀλλ' ἀπαθῶς ν' ἀκούῃ,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Αὐγὴν τοῦ ἀκαμάτου Λοῦη
 χωρὶς νὰ συνταράσσεται, καὶ τὴν Ἐφημερίδα
 χωρὶς τῆς βελτιώσεως νὰ χάνῃ τὴν ἐλπίδα,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Σποὰν, τὸν φλογερὸν Αἰῶνα
 κ' ὡς τοῦρκος νὰ ἀναφωνῇ.—Αὐτὰ εἶνε τὰ μόνα;
 δὲν ἔχει κ' ἄλλα;—Ἐσπασαν τοῦ δεῖνα τὸ κεφάλι.
 —Αἶ! ἦτο φυσικὸν, ἀφοῦ ἦν ἄνισος ἡ πάλη,

κλητῆρες τεσσαράκοντα κ' αὐτὸς ὁ δεῖνα μόνος.
 —Τὸν τάδε τὸν ἀπήγαγον ἔστας φυλακὰς συγχρόνως
 —Μὲ εἶνε ἀδιάφορον δὲν θὰ τὸν ἀπολύσουν;
 —Ναί, ἴσως ὅμως αὔριον καὶ σὲ θὰ φυλακίσουν.
 —Ἄ! δὲν πιστεύω... Ὅμως... πλὴν..πολὺ τὰ μεγαλόνεις
 αὐτὰ ποῦ λέγεις, φίλε μου, καλὰ νὰ τὰ τυπόνῃς,
 πλὴν νὰ τὰ λέγῃς! Ἄφες με ἀκόμη νὰ καπνίσω
 καὶ αὔριον σ' ὑπόσχομαι σατύρας νὰ ἀρχίσω.

Καὶ αὔριον! Εἰς αὔριον τ' ἀφίνουν ὄλοι τῶρα
 καὶ ἡσυχὰ παρέρχεται μετὰ τὴν ὥραν ὥρα.
 Μεθαύριον εἶν' εἰκοστὴ καὶ πέμπτη τοῦ Μαρτίου.
 Αἶ τί; Αὐτὴν ἀνέλαβεν ὁ Ζήσης Σωτηρίου,
 τρεῖς ῥήτορες, τρεῖς ποιηταὶ καὶ σύλλογοι τρεῖς τόσοι.
 Θὰ γίνῃ καὶ παράταξις, σημαίας θέλουν δώσει
 δέκα κλητῆρες εἰς πολλὰς ἐπιφανεῖς οἰκίας,
 θ' ἀκούσωμεν καὶ μουσικὴν πρὸ τῆς Δοξολογίας,
 Τί ἄλλο; — Καλὰ τίποτε.....

ΦΛΟΞ.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΟΝ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἡ ἀπαρτία ἐν τῇ βουλῇ.
 Τὰ καφρὲ σαντάν.
 Τὸ ἐθνικὸν θέατρον καὶ αἱ προκηρύξεις τοῦ Ταβουλάρη.
 Τὰ μακροσκελῆ πολιτικὰ ἄρθρα.
 Οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι.
 Οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοί.
 Αἶ ἐν ὑπάλθρῳ ὀμιλῖαι.
 Ἡ σαρακοστὴ καὶ τὰ σαρακοστιανά.
 Τὰ ψηλὰ καπέλα.
 Αἶ καλαὶ ἡμέραι κατὰ τὸν Μάρτιον.
 Τὸ βρέξιμον τῶν δρόμων.
 Τὸ ἰταλικὸν θέατρον τὸν χειμῶνα.
 Ὁ περίπατος ἐφ' ἀμάξης.
 Τὰ μακρὰ σουρτοῦκα.
 Τὰ μπουκέτα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ραβάνια ἀντὶ χαρ-
 τονομισμάτων.
 Ἡ διαμονὴ ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸ θέρος.
 Αἶ μετοχαὶ τῶν ἐταιριῶν.

ΤΙ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν μόνον πρᾶγμα, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου Γεωργίου
 Σταύρου ἐπὶ κιτρίνου χαρτίου.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Τύποις ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΓΡΑΦΤΗΣΙΑΣ